

LETO I.

DECEMBER 1935

Štev. 4

*Nocoj je na zemlji lepo,
nebeški poslanci pojo:
Marija je Dete rodila
in v jaselce ga položila.*

*Pred jaselce svete nocoj
s pastirji hitite z menoj
in Dete z Marijo molite,
v dar srca nedolžna nesite!*

Vsem predragim Lučkarjem, fantičkom in dekličkom, zlasti še onim, ki vestno izpolnujejo »Jezusove dneve«, želim za sveti božični čas najslajši blagoslov božjega Deteta in vso obilico njegovih nebeških darov.

Urednik.

Gregor Mali:

Povej mi, Jezušček, nocoj . . .

<i>Povej mi, Jezušček, nocoj, da mogel bom zaspati, zakaj si moral v jaselcah na sveto noč jokati?</i>	<i>»Zato, ker ljubil tebe sem in vse ljudi nesrečne, prišel v dolino solzno sem iz domovine večne.«</i>
--	---

*Nebeško Dete v jaselcah,
nocoj me blagoslovi,
srcé naj mlado mi krasé
nedolžnosti cvetovi!*

Evangelij pri polnočni maši.

Tiste dni je izšlo povelje od cesarja Avgusta, da naj se popiše ves svet. To prvo popisovanje se je vršilo, ko je bil Kvirinij cesarski namestnik v Siriji. In hodili so se vsi popisovat, vsak v svoje mesto. Šel je torej tudi Jožef iz Galileje, iz mesta Nazareta, v Judejo, v Davidovo mesto, ki se imenuje Bétlehem — bil je namreč iz hiše in rodovine Davidove — da bi se popisal z Marijo, svojo zaročeno ženo, ki je bila noseča. Ko sta bila tam, se ji je dopolnil čas poroda. In porodila je sina prvorojenca, ga povila v plenice in položila v jasli, ker zanja ni bilo prostora v prenočišču. V prav tistem kraju pa so pastirje prenočevali pod milim nebom in bili na nočnih stražah pri svoji čredi. In glej, angel Gospodov je pristopil k njim in svetloba Gospodova jih je obсветila in silno so se prestrašili. Angel jim je rekel: »Ne bojte se; zakaj glejte, oznanjam vam veliko veselje, ki bo za vse ljudstvo: Rodil se vam je danes v mestu Davidovem Zveličar, ki je Kristus Gospod. In to vam bo znamenje: Našli boste dete, v plenice povito in v jasli položeno.« In v hipu je bila pri angelu množica nebeške vojske, ki so Boga hvalili in govorili: »Slava Bogu na višavah in mir ljudem na zemlji, ki so Bogu po volji.«

Kako boš preživel sveti večer.

1. Postavi jaselec ali vsaj pomagaj pri postavljanju!
2. Ob razsvetljenih jasecah in božičnem drevescu (če ga pri vas imate) preberi polnočni evangelij. (Stran 50.)
3. Deklamiraj nekaj božičnih pesmic.
4. Zapoj z drugimi vred nekaj božičnih pesmi; če le moreš tudi to, ki je v »Luči«.
5. Preden greš k počitku, moli pred jasecam večerno molitev in dostavi očenaš in zdravomarijo za prezebajoče in gladujoče otroke, da bi jih nebeško Dete potolažilo.
6. Če ti starši dovolijo, pojdi k polnočnici. Če le moreš, prejmi med polnočnico sv. obhajilo.

Na praznik sv. Treh kraljev (6. januarja) bodo ob štirih popoldne položili ljubljanski otroci v imenu vseh slovenskih otrok »Jezusove dneve« eharističnemu božjemu Detetu na oltar. Slovesnost se bo vršila v frančiškanski cerkvi v Ljubljani. Vključeni bodo med darovalce le tisti otroci, ki so izpolnjevali lističe vsaj en mesec v tem letu. Kdor more, naj kak svoj listič pošlje uredniku »Luči«.

P. R. T.:

Zgodba o čisto posebnem slavčku.

Tam na severu leži prekrasno mesto Stockholm s širokimi cestami, bogatimi trgovinami, slaščičarne so kot velike veže pred nebesi. Kolački, piškoti, bonboni se na snežnobelih mizah ponujajo vsem onim, ki imajo denar in bogastvo.

V Stockholmu pa imajo tudi krasna gledališča in prečudovite reči se tam gode. Vse, kakor v resnici. Pravljice, ki jih človek komaj upa sanjati, se tam čisto enostavno pred našimi očmi dogajajo.

Živela je tam, ni še dolgo tega, slavna umetnica in pevka Jenica Lind. Imela je tako čist in srebrn glas, da je bilo gledališče, kadarkoli je ona nastopila, zmeraj polno.

Študentje, uboge cvetličarice, da celo otroci, stare gospe iz zavetišč, so tedne in tedne hranili svoje ore

(po naše bi rekli dinarje), da so mogli kupiti skromen prostorček v gledališču in za dve uri pozabiti vsakdanjost in skrbi. Vendar pa Jenica ni bila zato prav nič ošabna. Zelo ljubezniva do vseh, zlasti do svojih mladih občudovalcev, je imela sočutje še prav posebno z onimi, ki so bili priklenjeni na ozka temačna stanovanja velikih starih hiš.

Nekoč, bilo je komaj teden dni pred božičem, je na cesti slučajno slišala dva študenta, ki sta se pogovarjala o njej, kako je lepa in dobra... Bila je vsa srečna te pohvale, ki je bila res odkritosrčna. Eden izmed obeh fantov je potožil prijatelju, da je zadnjič njegova mama jokala, ker je vsa bolna in že več let nikamor ne more. Pa ga je prav ona naučila petje in glasbo.

Ko to Jenica sliši, brž naroči postreščku, naj čisto natančno poizve, kje študent stanuje. Sama pa je sklenila tisto uro nekaj prav posebnega.

Za praznike je sklenila iti nekam na deželo, v čarobno zimsko pokrajino, pa se je drugače odločila. V par dneh je obiskala vodstva glavnih sirotišnic in bolnic.

Zakaj le? kaj mislite?

Za praznike je bolnikom še posebno hudo. In tem bo pela te dni, da jim potolaži žalostna srca.

Malo težko je bilo zamenjati počitnice s takim delom.

Ko pa je videla, kako so bili ti ubogi ljudje srečni, je vselej za slovo zapela še par prav posebno lepih in veselih pesmi za radost srca.

In seveda ni pozabila na »svojega študenta«. Prav na sveti dan, ki je tako prečudno skrivnosten, je popoldne šla tja...

Potrkala je in potem ljubeznivo vprašala, če ne stanuje tukaj gospa A. M. Seveda stanuje, ampak je bolehnna in da mora gospodična pač priti k postelji, če hoče z njo govoriti...

Kar pogumno je stopila naprej, četudi ji je srce malo tesno bilo. Z gospo sta se razgovarjali, študent pa je pri mizi bral in ugibal, kje je že videl ta nežni obraz. Jenica je pričela peti stare božične pesmi.

Študent jo je zamaknjen poslušal; gospa je pozabila na svojo bolečino... Postalo ji je v tesnem stanovanju tako čudno praznično.

Naenkrat pa se študent domisli tega obraza: saj to je ona, slavna operna pevka, — slavček — Jenica Lind.

In skoro ihte je rekel mami: »Mama za tebe je prišla čisto gotovo, samo za tebe... Bog naj blagoslovi njeno veliko ljubezen do trpečih...«

Gregor Mali:

Pri jaselcah.

*K jaselcam, nebeško Dete,
smo nocoj prišli,
v dar hvaležni duše svete
smo prinesli ti.*

*Ti nebesa zapustilo,
božje Dete, si,
da pogube bi rešilo
duše vseh ljudi.*

*V drugih jaselcah prebivaš
— v tabernaklju — zdaj,
blagoslov na svet razlivaš,
vodiš duše v raj.*

*Jezus, pred teboj klečimo,
milosti te prosimo,
naj nedolžno tu živimo,
tebe večno ljubimo!*

Hej pastirčki

P. KRIZOSTOM.

P. F. AČKO

Lahno

Hej, pastirčki, hej, pastirčki, zmano vsi! Tamle v hlevčku betlehemske
 Joj, pastirčki, joj, pastirčki, kaj je to? Kol podnevi razsvetljeno
 Oj, pastirčki, oj, pastirčki, ti - ho zdaj. V jaselcah je Dete božje
 Zraven jaselec, zraven jaselec ču - je - ta: sve - ti Jožef in Marija
 Hoj, pastirčki, hoj, pastirčki, vsi zmenoj! Vsak naj nesedar pobožen
 Tam nas čaka, tam nas čaka De - te - že, Ki zro - čico blagoslovlja

zlata luč go - ri, tamle v hlevčku betlehemske zlata luč gori!
 je nočoj ne - bo, Kol podnevi razsvetljeno je nočoj nebo.
 sam blesteči raj. V jaselcah je Dete božje, sam blesteči raj.
 Dete moli - ta, sveči Jožef in Ma - ri - ja, Dete moli - ta.
 v Betlehems se boj, vsak naj nese dar pobožen v Betlehem se boj.
 vsakemu sr - ce, Ki zro - čico blagoslovlja vsakemu srce.

Jezus je stopil na oltar.

Mašnik je pravkar pričel najsvetejšo daritev. Globoko sklonjen priznava pred oltarnimi stopnicami svojo grešnost.

Tinček vzdihne ves skesan:

»Moj Jezus, pomagaj mi, da ne bom več grešil, da te ne bom več žalil. Tudi sam se bom potrudil: nič več ne bom jemal mami slaščic in s Tonko se ne bom nič več prepiral. Ubogega sošolca Jakca bom še danes obiskal in mu bom nesel svoje prihranke, da bo siromak prej ozdravel... Pomagaj mi zaradi blažene božične noči, ko si se za nas učlovečil in si med angelskim petjem prišel na svet kot ubogo majhno Detece.«

Zvonček zazvoni. Najsvetejši trenotek se je približal.

Pri duhovnikovih posvetilnih besedah stopi iz visokih nebes ljubeznivo betlehemsko Dete, naš Odrašenik. Na oltarju zremo le podobo kruha, a srce čuti božjo bližino.

Duhovnik dvigne sveto hostijo. Tinček in Tonka upreta svoje oči vanjo in vsak zase moli: »Moj Jezus, ljubim te nad vse! Zaradi tebe ljubim vse ljudi, tudi take, ki so mi neprijazni in me sovražijo... Gospod, spomni se tistih otrok, ki so brez staršev; pa še tistih, ki stokajo zaradi lakote in mraza...«

Duhovnik dvigne sv. hostijo.

»Jezus, varuj nas! Varuj moje starše, bratce in sestrice, predstojnike, prijatelje in znance.«

»Še danes bom zgotovila čipke, katere tako nerada delam,« vzdihne Tonka. »Zaradi tebe jih bom zgotovila, moj Jezus!«

»Danes pa, moj Jezus, prav zares ne bom nagajal svoji sestrici,« dostavi Tinček. »In če me bo karala, ji ne bom odgovarjal.«

»Jezus, tebi živim. Jezus, tebi umrjem. Jezus, tvoj sem živ in mrtev. Amen.«

Najlepše kreposti nedolžne mladosti.

Povest.

(Dalje.)

»No, mamica, pa pogledjte mojo roko! Ali vidite tole rdečo pikico?«

»Vidim. Te je pa že kateri tvojih bratrancev uščipnil.«

»Ugriznil me je stekel pes!«

Gospa Rožnikova je komaj udušila krik, vsa je prebledela in glas se ji je tresel, ko je vprašala:

»Kdo pa ti je rekel, da je pes bil stekel? In zakaj mi tega nisi takoj povedala?«

»Gospa Cvetkova mi je natančno razložila, kako naj delam, ker bi sicer še jaz dobila steklino in umrla. Rekla mi je pa tudi, da vam ne smem prej ko čez mesec dni nič povedati, ljuba mamica, ker bi se preveč ustrašili.«

»Kako so te pa zdravili, ubogi moj otrok? Ali so ti ugriz žgali z žarečim železom?«

»Ne, mamica, kaj pa mislite! Gospa Cvetkova in Milka in Lenčka so mi roko takoj izmle v velikem vrču vode, potem sem jo morala vtakniti v slano vodo in jo dolgo, dolgo v njej držati. To sem morala delati teden dni zjutraj in zvečer in vsak dan sem morala pojesti dva ščepca soli in strok česna.«

Gospa Rožnikova je globoko ginjena objela Metko, potem pa je stekla h gospe Cvetkovi, da bi zvedela vso stvar še bolj natančno.

Gospa Cvetkova je rekla, da je punčka vse prav povedala, pa še gospo Rožnikovo pomirila, da ni zdaj nobene nevarnosti več.

»Metki se ni zdaj ničesar več bati, ljuba prijateljica, kar brez skrbi bodite! Voda je najboljša in čisto zanesljivo zdravilo zoper ugrize steklih živali; slana voda je pa še boljša. Za Metko ni nobene nevarnosti več.«

Gospa Rožnikova je nežno objela gospo Cvetkovo in ji rekla, da ji je iz dna srca hvaležna za vso materinsko skrb do Metke, pa tudi Milki in Lenčki; sama pri sebi je pa še sklenila, da se jim bo tudi v dejanju izkazala hvaležno, kakor hitro bo prilika nanesla.

7. Milka kaznovana.

Uro hoda od gradiča Cvetkovih je živela šest let stara deklica, ki so jo klicali Zofka. Ko je bila štiri leta stara, je izgubila mamo; utonila je ob nekem viharju. Oče se je kmalu nato drugič oženil pa tudi kmalu umrl. Tako je Zofka ostala sama s svojo mačeho, ki se je pisala gospa Kopriva. Semtertja je gospa prihajala z Zofko k Cvetkovim na obisk. Seveda ste zdaj že radovedni, ali je bila Zofka tudi tako pridna kot Milka in Lenčka.

Nekega dne sta se sestrici in Metka pravkar napravili za sprehod, ko naenkrat začujeta ropot voza, kmalu nato

pa ugledata krasno kočijo, ki se ustavi pred hišo. Pripeljali sta se gospa Kopriva in Zofka in stopili iz kočije.

»Dobro jutro, Zofka,« sta prijazno pozdravili Milka in Lenčka. »Zelo sva veseli, da si zopet enkrat prišla. Dobro jutro, gospa,« sta brž dodali in še gospe napravili poklonček.

»Dobro jutro, deklice. Jaz grem k vaši mami. Ve pa kar lepo nadaljujte sprehod in Zofka naj gre z vami! Ti smrklja,« se je obrnila k Zofki z odurnim glasom in jeznim obrazom, »pa glej, da se boš dostojno obnašala, če ne, že veš, kako šiba diši!«

Zofka pa se ni upala odgovoriti, ampak je samo oči povesila.

»Ali nimaš jezika, smrklja predrzna!«

»Da, mama,« je s težavo spravila iz sebe uboga deklica.

»Pridite k meni vsi — — —«

Gospa Kopriva jo je samo prav osatasto izpod čela pogledala, ji obrnila hrbet in stopila v hišo.

Milka in Lenčka sta bili tako začudeni, da kar do besede nista mogli.

Metka se je bila skrila za neki zaboj. Ko je pa gospa Kopriva odšla v hišo, je Zofka počasi dvignila glavo, stopila k Milki in Lenčki ter jima potihem rekla: »Pojdimo na sprehod in ne v sprejemnico; tam bo zdaj moja mačeha.«

Milka: »Zofka, zakaj te je pa mačeha kregala? Ali si ji kaj naredila?«

Zofka: »Prav nič. Saj je vedno taka.«

Lenčka: »Dekleta, pojdimo na vrt, pa se bomo lepo zgovorile. Metka, še ti pojdi!«

Zofka: »O, kdo pa je ta mala? Še nikoli je nisem videla.«

Milka: »Najina mala prijateljica, prav pridna punčka. Videti je zato še nisi mogla, ker je bila takrat še bolna, ko sva te z Lenčko zadnjič obiskali. Upam, Zofka, da jo boš tudi ti prav rada imela. Ime ji je Metka.«

Lenčka je Zofki povedala, kako so se seznanili z gospo Rožnikovo. Zofka je Metko poljubila in vse štiri deklince so stekle na vrt.

Zofka: »Lepe cvetlice imate, mnogo lepše so od mojih. Le kje ste dobile te krasne nageljne in onele čudovite vrtnice. Joj, kako sladko dišijo!«

Lenčka: »Gospa Rožnikova nam jih je dala.«

Metka: »Zofka, malo bolj pazi! Na jagode si stopila. Pojdi malo nazaj!«

Zofka: »Pusti me vendar! Poduhati moram rože.«

Metka: »Ampak, saj hodiš po Milkinih jagodah! Po Milkinih jagodah ne smeš hoditi!«

Zofka: »Jaz ti pa pravim, da me pusti v miru, sitnica mala!«

Ker je pa Metka le še branila jagode in Zofko vlekla za nogo nazaj, jo je ta brcnila s tolikšno jezo in silo, da se je uboga Metka opotekla tri korake daleč in padla.

Kakor hitro je Milka to videla, že je planila nad Zofko in ji prisolila tako krepko zaušnico, da je kar zapelo.

Zofka se je začela dreti, Metka je jokala, Lenčka ju je pa skušala pomiriti. Milka se je svoje togote tako sramovala, da je bila vsa rdeča. Tedaj so pa prišle gospe Cvetkova, Rožnikova in Kopriva.

Gospa Kopriva je najprej priložila Zofki čvrsto klofuto, da se ne bi več drla.

Zofka pa je še bolj vpila: »Zdaj imam že dve! Zdaj imam že dve!«

Gospa Kopriva: »Dve! Kaj dve?«

Zofka: »Dve klofuti.«

Gospa Kopriva ji brž prisoli še eno: »Na, tu imaš še drugo, da bosta saj res dve! Lažnivka!«

Milka: »Gospa, saj se ni zlagala! Eno sem ji namreč že jaz dala.«

Gospa Kopriva jo vsa začudena pogleda.

Gospa Cvetkova: »Kaj praviš, Milka? Ti, ki si po navadi tako dobra, da si dala kľofuto Zofki, ki te je prišla obiskat?«

Milka povesi oči: »Res sem ji dala, mama.«

Gospa Cvetkova strogo: »Pa kako, da si se tako daleč spozabila in tako surovost zagrešila?«

Milka se obotavlja: »Zato, ker, ker... (Dvigne oči in vidi, kako jo Zofka molče prosi.) Ker je Zofka pohodila moje jagode.«

Metka pa je naenkrat vsa v ognju: »Saj to ni res! Zato, da bi mene —«

Milka pa ji brž z roko zamaši usta: »Tako je in nič drugače! Za moje jagode je šlo!« Potihem pa še Metki pošepeta: »Metka, molči, lepo te prosim!«

Metka potihem: »Nočem, da bi te imeli za hudobno! Saj si se zato razjezila, da bi mene branila!«

Milka: »Metka moja, saj dotlej molči, da odide gospa Kopriva, lepo te prosim!«

Metka se je stisnila k Milki in umolknila.

Gospa Cvetkova je takoj razumela, da se je gotovo kaj zgodilo, kar je Milko razjezilo, saj je bila sicer tako krotka. Uganila je pa tudi, da tega iz obzirnosti do Zofke deklice nočejo povedati. Kljub temu pa je hotela gospe Koprivi dati zadoščenje in Milko radi kľofute kaznovati. Rekla ji je torej nejevoljno in osorno:

»Mila, pojdi takoj v svojo sobo! Dol smeš priti samo k večerji, ne boš pa dobila ne sadja ne sladkarij.«

Milko so oblile solze in takoj je stopila proti hiši. Prej pa je še rekla Zofki: »Zofka, odpusti mi! Obljubim ti, da ne bom nikoli več taka.«

Zofka v srcu ni bila slaba deklica; poljubila je Milko in ji potihem rekla: »Najlepša ti hvala, Milka, ker nisi povedala, da sem Metko brenila. Moja mačeha bi me pretepla do krvi!«

(Dalje.)

Danica Puntar, učenka II. razreda na Uncu.

† 11. novembra 1935.

Naše pridne Danice ni več med nami. Ko smo prišli v ponedeljek, 11. novembra, v šolo, Danice ni bilo v klopi in vse je šušljalo: Danice ne bo v šolo, odšla je med nebeške krilatce. Zjutraj ob 3. uri je svojo čisto dušico izročila Jezusu. V torek zvečer smo jo vsi učenci in učenke spremili do groba. Veličastna je bila njena zadnja pot, saj ni tako lepega pogreba kmalu imel kak otrok. Učenci in učenke so ji prinesli toliko cvetja, da je bila njena zadnja posteljica vsa z njimi zasuta. Na sliki je videti cvetko med rožami. Rojena je bila 26. marca 1927. in je obiskovala II. razred osnovne šole na Uncu. Bila je pridna in vestna

† Danica sredi jesenskega cvetja.

učenka. Nad vse je ljubila Jezusa. Na praznik Vseh svetnikov so vsi njeni součenci in součenke prejeli sv. zakramente. V pripravi za spoved jim je gospod katehet priporočal, naj tako dobro opravijo sv. spoved, kakor da je zadnja v življenju. Za Danico je bila res zadnja. Pa naša dobra Danica je po spovedi še pridno prihajala k svetemu obhajilu, četudi je morala zgodaj z doma, dobre pol ure daleč iz Ivanjega sela, kjer bivajo njeni starši. Na Vseh svetnikov dan je že ob 3. uri zjutraj vstala in rekla mami: »Moram sv. obhajilo darovati dušam v vicalh, da ne bo treba meni v vicalh trpeti.« Prosila je domačo postrežnico, da sta šli skupaj na Unec k sv. zakramentom. Izredno vesela je bila, da je smela na evharistični kongres v Ljubljano. Ali je res čutila, da bo tako kmalu odšla k Jezusu, ker je tako skrbela, da bi bila njena duša vsa čista. V torek je bila zadnjikrat vprašana pri krščanskem nauku. — V petek in soboto ni mogla več v šolo. Mami je rekla: »Četudi grem, ne bom prišla.« V nedeljo so poklicali zdravnika in brž je morala v bolnico. Popoldne ob 5. je bila operirana na slepiču, pa operacija se ni posrečila. O polnoči so jo pripeljali domov, ker je sama želela, da bi umrla doma. V bolnici je prejela še zakrament sv. maziljenja. Ob treh zjutraj pa so njeno blago dušico odnesli angeli v božje naročje. Silno je želela pred smrtjo še enkrat videti svojega

kateheta. Ko so se ob njenem mrtvaškem odru zbirali učenci in učenke, kar niso mogli verjeti, da je Danica mrtva. Ob odprtem grobu ji je govoril gospod župnik besede: Dragocena je pred obličjem Gospodovim smrt njegovih svetih. Danica, šla si po plačilo k Jezusu, ki si ga tako ljubila. Prosi Jezusa, da bi bili tudi mi tako pridni in da bi bila tudi naša smrt tako lepa kot je bila tvoja. Tvoja mamica in oče žalujeta po tebi. Vrne jima ljubezen in prosi Jezusa, da prideta k tebi. — Danica je bila zvesta naročnica »Luči«. Spominjajte se je Lučkarji, ona bo pa pri Jezusu za vas prosila.

V spomin Albini Groznik.

Ko se je 30. oktobra solnce nagibalo proti zatonu, je ugasnilo življenje moji součenci Albini. Obiskovala je IV. razred narodne šole. Bila je zvesta naročnica »Luči« in je rada pisala »Jezusove dneve«. Udeleževala se je vedno shodov Marijinega vrtca, bila je tudi zvesta članica pevskega zbora »Gloria«.

Par dni je ležala na bolniški postelji doma, potem so jo odpeljali v bolnico, kjer je trpela velike bolečine. Dan za dnevom je bila slabša. Častite sestre so začele opravljati devetdnevno k sv. Tereziki za njeno zdravje. Toda ljubi Jezus je hotel drugače. Poslal je svojega angela in ta je njeno

čisto dušo odnesel pred Njega, katerega je ljubila tako iskreno.

Nekateri izmed njenih součencev in součenk smo šli v Ljubljano in ji nesli svoj zadnji pozdrav. Še enkrat smo jo videli. Ležala je na mrtvaškem odru v beli obleki in vsa obsuta s cveticami. Gospod katehet so imeli zanjo sv. mašo.

Potem smo jo spremili s cvetjem in venci na njeni zadnji poti. Pri odprtem grobu se je poslovila v imenu vseh tovarišev in tovarišic njena součenka Hrast Vida. Takoj za njo je imel g. katehet ganljiv poslovilni govor.

Za hčerko edinko žalujejo njeni dobri starši in njen edini brat.

Spavaj sladko, naša draga in ljubljena Albina!

Medved Zora, učenka VI. razr., Stična.

Vida Tauferjeva:

Albini.

*Mirna in skromna si v klopi sedela.
Bila si pridna in dobra nam vsem.
Z belimi cvetkami si ovenela,
tiho umrla nam zdaj na jesen.*

*V mislih se sklanjamo še čez grobove.
Gledamo cvetke, pod njimi tvoj grob.
Žalost se plazi čez naše domove.
V srcih pa nosimo polno tegob.*

P o š t a m a l e g a J e z u s a .

Kaj takega se mi pa res še ni primerilo! Uganko v 3. številu »Luči« je pravilno rešilo točno 853 Lučkarjev. Ne, za tako prebrisanost Vas pa res nisem imel. Lasje so mi v grozi vstajali in pot mi je curkoma lil z obraza, ko me je naš pismonoša — drugače tako dober mož — vsako dopoldne in popoldne kar obsipal s pismi in dopisnicami. Ljudje so me začudeno izpraševali: »Kaj ti pa je? Kako da tako strašno hujšaš. Kmalu boš sama kost in koža.« Jaz siromak sem se pa praskal za ušesi, a pravega vzroka nisem povedal nikomur. Danes to lahko javno povem: **Vzrok so bila vaša pisma.** — Gorje! 853 imen ne morem priobčiti, ker bi vzela skoro polovico »Luči« Pa sem takole sklenil: Izžrebal bom 30 imen. Teh 30 srečnih Lučkarjev bo dobilo skromno nagrado. Imena bom priobčil prihodnjič. Do takrat naj pa vsakdo upa, da bo med izžebanimi.

Rešitev uganke: »O Marija, brez madeža spočeta, prosi za nas, ki se k tebi zatekamo.«

Imam še nekaj prav lepih pisem, ki se nanašajo na ljubljanski evharistični kongres. Na vrsto pridejo prihodnjič. V božičnih počitnicah bo posebna komisija modrih Lučkarjev odločila, katera pisma so najboljša in kdo dobi za nagrado podobo brezijske Matere božje.

Dve svečki.

Pred jaseleci prižgi na sveti večer dve svečki, ki naj bosta znak dveh svetih sklepov.

Prva svečka naj Jezusu pove, da boš v božičnih praznikih gotovo prejel sv. obhajilo.

Druga svečka naj Jezusu pove, da boš v božičnih praznikih gotovo napravil kakemu ubogemu otroku veselje.

Po praznikih mi sporoči, ali si prižgal svečki in kako si izvršil oba sklepa. Najlepše pismo bo nagrajeno.

Urednik.

Ker še vedno prihajajo nove naročbe, prosi uprava (v trgovini Ničman), da bi vsi gg. poverjeniki, ki so prejeli večje število izvodov, pa niso vseh razpečali, **preostanek**

čim prej vrnil. Ponovni ponatis vseh dosedanjih številk bi povzročil upravi preveč stroškov, ki niso bili v proračunu. — **Ugankarjem** sporočamo, naj pošiljajo rešitve spisane na dopisnici. Če se poslužijo pisma, ne zadostuje znamka za 25 par; biti mora za 1.50 Din. (V dveh dneh je došlo toliko premalo frankiranih pisem, da bi bila morala uprava doplačati 110 Din, če bi jih ne bila zavrnila.) — Priloga »Jezusovi dnevi« se more dobiti sedaj tudi posebej. Za 1 Din se dobi 12 listov. Kdor jih naroči 50, plača 4.75 Din s poštnino vred. V prodajalni odpade poštnina. Uprava »Luči«.

Evharistični kongres na Veseli gori.

26. septembra 1935. smo se zbrali iz naše fare v Tržišču. Sedli smo na na okrašene vozove in se odpeljali na Veselo goro, kjer so bili zbrani otroci cele dekanije. Najprej je bil krasen govor, kako nas Jezus ljubi in kliče k sebi, da bi ga lepo prejeli v čista srca. Potem je bila sv. maša pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom. Med službo božjo smo imeli ljudsko petje. Težko smo pričakovali trenutka, ko bo Jezušček prišel v naša srca. Po končani sveti maši je bil blagoslov, nato pa odmor in igra »Sv. Tarcizij«. Popoldne so bile še pete litanije z ljudskim petjem; peli smo pa tako, da se je kar cerkev tresla. Po blagoslovu smo se razšli vsi navdušeni za Jezusa v presvetem Rešnjem Telesu.

Orešek Vida, IV. razred v Tržišču.

Kako je bilo doma?

Ko so šli drugi otroci na Veselo goro, sem bila jaz žalostna doma. Zgodaj zjutraj sem vstala in sem videla, kako so se drugi otroci odpeljali; bilo jih je zelo veliko. Bili so zelo veseli in so peli lepe pesmi. Jaz sem pa morala doma mami pomagati pri delu. Morala sem nanositi drv in pospravljati po sobi. Bila sem ves dan doma. Zelo rada bi bila šla na Veselo goro, pa nisem imela čevljev; v svoji žalosti sem mislila na Jezusa in sem bila potolažena.

Sinkovec Marija, IV. razred v Tržišču.

Dan sprejema v Marijin vrtec.

Nikdar ne pozabim tega srečnega dne, ko sem bil sprejet v Marijin vrtec. Za ta dan smo se lepo pripravili. Šli smo vsi k spovedi in k sv. obhajilu. Pred večernicami nam je gospod kaplan razložil pomen tega dneva. Imeli smo lepo pridigo in nauk, kako se moramo vesti in častiti Marijo. Gospod kaplan nam je povedal lepo zgodbico o deklici, ki ji je bilo ime Marija. Vsi smo bili do srca ginjani. Nikdar ne pozabim te zgodbe. Potem je gospod kaplan blagoslovil svetinjice. Ko je delil svetinjice, smo peli Marijine pesmi. Na koncu tega slavnega dneva smo še počastili Marijo s petimi litanijami. Bilo nas je 270.

Ramšak Franc,

učenec V. razreda, Velenje.

Sprejem v Marijin vrtec.

Željno sem pričakovala tistega dne, ki je bil določen za Marijin vrtec. Že lansko leto so g. katehet povedali, da bodo drugo leto ustanovili Marijin vrtec. Pred enim mesecem so povedali, da bomo čimprej Marijini otroci. Bilo nas je 270 otrok. Kako je bilo lepo! Zbrali smo se v cerkvi. G. katehet so prišli pred oltar, govorili o naši ljubi nebeški materi Mariji. Razložili so nam, kako nas Marija ljubi in kako moramo mi Njo ljubiti. Zakaj naj bi ne ljubili naše nebeške matere Marije, ko pa smo njeni otroci. Po govoru smo prejeli blagoslovljene svetinjske. Prišli so po cerkvi in dali vsakemu svetinjsko, ki smo jo z veseljem sprejeli. Peli smo Marijine pesmi: »Marija, Mati ljubljena« in »Veš, o Marija«. V srcu se mi je spočelo čisto novo življenje. Ljubimo Marijo, ker je naša Mati! Kdor se Marije brani, se ga bo tudi Marija branila, kadar bo iskal pomoči pri njej.

Kovač Marija,

učenka VI. razreda osnovne šole v Velenju.

Častiti gospod urednik »Luči«.

Napisati Vam hočem, kako sem se na Vseh svetnikov popoldan spominjala bratca.

Letos sem prvič stala s setricami in brateci ob gomili prerano umrlega Stanislava. Misli so mi pohitele nazaj, ko si še, dragi mi bratec, vedno živahen in vesel, rad sklepal ročice k molitvi, pogostokrat pristopal k angelski mizi, kako si vdano trpel hude bolečine, katere ti je povzročilo vnetje možganske mreže. Previden s tolažili za umirajoče si dne 11. novembra 1934 mirno umrl. Oče so ti dali napraviti spomenik.

Vrh križa je streha iz pločevine.

Tukaj počiva Jurman Stanislav, * 13. IV. 1925, † 11. XI. 1934.

Mlad zapustil solzno si dolino,
odhitel v nebeško domovino.
Ker si ljubil Jezusa,
rešen si zdaj vsega zla.

Želela sem mu večni mir ter se otožno vrnila domov.

Iskreno Vas pozdravlja Jurman Justina, učenka III. razreda v Loki pri Zidanem mostu.

»Luč« izdaja in tiska Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani (Karel Čeč). Stane za vse leto Din 5.—. Urednik: Gen. lektor P. Krizostom Sekovanič O. F. M., Ljubljana, Marijin trg 4. Uprava: Ljubljana, Kopitarjeva 2, H. Ničman. Izhaja mesečno.